

A RÁESŐ

Mátkapár ül nyitott konflisban az esőben,
 kéz a kézben várják, hogy elálljon,
 kezdődjön a házasság, zavarja őket
 az eső, a menyasszonyi fátyol állapota,
 a vizes ló sörényének tükröződése
 a vőlegény szemében, az eső hideg,
 mint a tenger, a tenger mély, mint a szerelem,
 az eső nagy cseppekben hull a bőrülésre,
 eső pettyezi a kitűzött rózsát a vőlegény
 hajtókáján, eső ül a menyasszonyi csokron,
 annak fátyolvirágán, eső dobol a kocsis
 cilinderén, szaténként fénylik a fekete
 úttesten, a lakkcipő orrán, Hokuszaí apja**,
 aki tükörccsiszolóként kereste kenyerét,
 Hokuszaí apja felhők után les az égen,
 Hokuszaí apjának fia esőt rajzol egy híd
 és a hídon átkelő emberek fölé, Hokuszaí
 apjának fia órákig esőt fest, Hokuszaí apja
 tüköröt fényesít, az eső hideg, mint a tenger,
 a tenger hideg, mint a szeretet, a tenger
 szökőárrá horgad, a hullám csúcsánál fehér.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

* Mary Ruefle (sz. 1952) amerikai költő, író és esszéista.

Az Amerikai Művészeti Akadémia irodalmi díjasa, a William Carlos William- és a Whiting-díj kitüntetettje.

**Hokuszaí Kacusika (1760–1849) japán képrő leghíresebb műve *A nagy hullám* című fametszet.

A művészt apja – mivel egyik ágyasa szülte neki – nem tette örökösévé.